

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΙ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Λοχαγός Βάρφιλδ, ευρισκόμενος επί κεφαλῆς ἀτάκτων τῶν Μεξικοῦ, τὴν ἐποχὴ πού ἡ Ἀμερικὴ ἐμάχετο γιὰ νὰ καταλάβῃ καὶ ὑπετάξῃ τὴν χώραν αὐτήν, βλέπει μίαν ἑναν ὕποπτο Μεξικανὸν νέον νὰ περνεῖ ἐπιτόπιος ἀπ' τὸ χωριὸν τοῦ καταλιουμοῦ του καὶ νὰ φεύγῃ καλυπτόμενος πρὸς τὴν πεδιάδα, παρὰ τὴν κραυγὴν καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τῶν φρουρῶν. Ο Ἰσολογὸς ὑπομνηστικῶς δεῖν προκρίεται περὶ κατασκοπῆς καὶ τῶν ταξιδιωτικῶν ἐπιτόπιος. Ἐπειτα δὲ ἀπὸ λυσσώδους κυνηγητοῦ, ἐπειθεὶ ὁ μυστηριώδης νέος δὲν σταματῶν, ἀναγκάζεται νὰ πυροβολήσῃ καὶ νὰ σκοπεύσῃ τ' ἄλογόν του. Ἐστὶ ὁ ὕποπτος ἴππεὺς πέφτει στὰ χέρια του, μὰ δὲν προκρίεται περὶ νέου, ἀλλὰ περὶ μίας νεοραστῆς καὶ ὀρασιώδους νέας, μίαν νοητικῆς καὶ τομηρῆς ἀμαθούς, τῆς Ἰζολίνας δὲ Βάργας. Ο Ἰσολογὸς Βάρφιλδ ἐρωτεύεται τὴν νέα καὶ τὴν ἑλπίδι μέρη κυλάει πρὸς τὸ σπῆτι τῆς γιὰ νὰ ἐπιπέσῃ γιὰ τὸν Ἀμερικανικὸ στρατὸν πέντε χιλιάδες βωθία. Ἡ ἐπιπέσις γίνεται χωρὶς ἐπισημῆς, γιὰτὶ ὁ στρατὸς τῆς Ἰζολίνας, ὁ δὸν Ραμὸν δὲ Βάργας, συμπαθεῖ κρυφὰ τοὺς Ἀμερικανούς. Στὸ σπῆτι θύμας τοῦ δὸν Ραμὸν βρίσκεται ὁ ἀνηρπὸς τῶν, ὁ τρομερὸς Ἰχοῦρρα ἕνας νέος Μεξικανὸς, μὲ καρδιὰ θηρία, ἐχθρὸς ἀσπιδίου τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν Ἰζολίνα. Μόλις ἀντικρίθῃ τὸν Ἰχοῦρρα ὁ Ἰσολογὸς Βάρφιλδ ἀναγκάζεται νὰ σκοπεύσῃ τὸν Ἰχοῦρρα, γιὰτὶ ἔξω φρενῶν, ἀφίρκει ἀπὸ λύσσα καὶ ριχνεται ἐναντίον του, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, κραυγάζοντας: «—Ἰχοῦρρα, στανὰ, θὰ σ' ἐκδικήθω!...». Ο Ἰχοῦρρα οὐδὲν πρὸς τὸ δάσος καὶ ὁ Χολιγκογουερόν τὸν κυνηγεῖ ὀπίσσω φρενῶν... Δὲν τὸν προφτάνει, ἀλλ' ὀρκίζεται νὰ τὸν σκοτώσῃ ὅπου κι' ἂν τὸν βρῇ. Ο Χολιγκογουερόν μὲ τὸν Ἰχοῦρρα κι' ἐκεῖ ὀρκίζεται νὰ τὸν ἐκδικήσῃ, γιὰτὶ ὁ ἄλλος αὐτὸς ἐβόλεψεν, μὲρὸς στὰ μάτια του, τὸν ἀδελφὸν του, ὅταν προ ἑτῶν, τοὺς εἶχε πιάσει δι' αἰσχρὰς προδοσίας αἰχμαλωτῶν. Στὸ μετὰ ὁ Ἰσολογὸς Βάρφιλδ ἀναγίνεται, γιὰτὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπ' τὴν Ἰζολίνα. Ποθεῖ νὰ τὴν συναντήσῃ μὲ κάθε θυσίαν... Κι' ὁ πόθος του ἐκπληροῦται. Δίδεται ἕνας μετὰ ἄλλοις χορὸς ἀπὸ τὸ στρατηγεῖον, ἐπὶν κοινῇ πόλιν, ἐπὶν ὅποιον καλοῦνται καὶ ἐκεῖ οἱ Μεξικανὸν προζήσαντες. Στὸ χορὸν αὐτὸ ὁ Βάρφιλδ ἀναζητεῖ ἀγωνιώδως τὴν Ἰζολίνα μετὰ τῶν μεταπολεμικῶν κυριῶν. Μὰ ἐντὸς τοῦ αἵματος τὴν ἀνακαλύπτει, βρίσκεται μὲρὸς οὐ μίαν μυστηριώδη... ἀρατῆνα!... Κι' ὅμως ἡ ἀρατῆνα αὐτὴ εἶπε ἡ ἴδια ἡ Ἰζολίνα, σκοτεινὸς μεταμορφωμένη ἔστι, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν Βάρφιλδ, ἀπὸ τὸν ὅποιον ζητεῖται κατόπιν νὰ κυνηγήσῃ, νὰ πιάσῃ καὶ νὰ τῆς χαρίσῃ, γιὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν ἀγάπην του, τὸ ἀσύλληπτο λευκὸ ἄλογόν τῶν λειμῶνων...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἀφοῦ εἶπε ἐδῶ τὸ χαρὲμί, κύριε, ἡ φοράδες θέλω νὰ πῶ, ἀσφαλῶς ἐδῶ θάνατι κι' ὁ καθ'αλλήλιός τους.
 — Ναι, μὰ δὲν αἰσίνεται πουθενά.
 — Δὲν ἔχει σημασία αὐτό. Κάπου ἐδῶ γύρω θὰ βόσκῃ. Ἰσως νῆαν ἐξαπλωμένον κάτω ἀπὸ κανένα δέντρον καὶ ν' ἀναπαύεται.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ ξετρυπώσουμε;
 — Τὸ πρῶμον εἶπε ἀπλούστατον. Θὰ τρομάξουμε τὶς φοράδες. Αὐτὲς θ' ἀρχίσουν νὰ χλιμντρίζουν ἀνήσυχον. Καὶ τὸ λευκὸ ἄλογον θὰ φαῖν μπροστὰ μας, ἀμέσως μόλις ἀκούσῃ τὰ χλιμντρίσματα τους.

Τὸ σχέδιον τοῦ γηραιοῦ βουκόλου ἦταν πολὺ λογικόν. Ἔπρεπε ὅμως, πρὶν τρομάξουμε τὶς φοράδες, ποῦθωσκαν ἡσυχὰ μπρὸς στὰ μάτια μας, νὰ τὶς περικυκλώσουμε, ὥστε νὰ μὴν μπορούνε νὰ φύγουν.

Χωρὶς νὰ χάνουμε καιρὸν, ἀρχίσαμε νὰ ἐκτελοῦμε τὸ σχέδιόν μας. Ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ βουκόλου, οἱ ἄνδρες μου, ἔκαμαν ἕνα μεγάλο κύκλον καὶ βάλανε τὶς φοράδες ἐπὶ μέσῃ.

Ἐγὼ εἶχα τραχητῆ πῖδ ἀνοιχτά, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιβλέπω. Βρισκόμουν ἀκριβῶς σ' ἕνα σὺδεντρο μέρους, ὁ

ταν ξαφνικὰ μίαν ἀλλόκοτη κραυγὴ ἀντήχησε στ' αὐτιά μου. Δὲν ἦταν κραυγὴ ἀνθρώπου αὐτῆ. Ἦταν ἀκούξιμον ζώου, πού νειώθει τὸν κίνδυνον νὰ πλησιάξῃ...

Ἔσφιξα τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου μου καὶ γύρισον τὸ κεφάλι μου, γιὰ νὰ δῶ τί συμβαίνει. Τὴν ἴδια αὐτῆ στιγμῆ, ἕνα γρήγορον, ἕνα θαυμασιώμενον κάλπασμα ἀκούστηκε. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν, διαμερῖσα λίγον, γιὰτὶ μὲ τύφλωνε ὁ ἥλιος καὶ κῦτταξα καλύτερα.

Ἀντίκρυσα τότε τὸ λευκὸ ἄλογον τῶν λειμῶνων νὰ τρέχῃ, σὴν νὰ πετοῦσε, πρὸς τὸ μέρος τῶν φοράδων. Ἐἶχεν ἀντιληφθῆ, φαίνεται, τὸν κίνδυνον τοῦ διέτρεχε τὸ «χαρὲμί» του κι' ἔσπευδε νὰ τὶς ὑπερασπίσῃ...

Ἄν κι' ὁ ἥλιος μοῦ θάμπανε, ὅπως εἶπα, τὰ μάτια, ὥστόσο, μπόρεσα νὰ θαυμάσω τὸ ὑπέροχον αὐτὸ ζῶον τῶν Μεξικανικῶν κίμωνων. Ἦταν λευκὸ σὴν τὸ γένον. Μονάχα τὰ δῦδ του αὐτῆ, τ' ἀνορθωμένα ἀπ' τὴν ταραχὴν του, ἦσαν μαύρα, σὴν τὸν ἔβον. Ἄνορθωμένα τῶν κ' ἡ εὐγραμμία τοῦ σώματος του ἦταν ἀπαράμιλλη. Τὰ ρουθόνια του ἦσαν κόκκινα, σὴν τὴ φωτιά, ἔ' τὸν ποῦτρεχε, λὲς καὶ πετοῦσε, λὲς καὶ δὲν ἀγγίζει τὴ γῆ!...

Πέρασε πλάι μου, χωρὶς νὰ σταθῆ στιγμῆ καὶ χλιμντρίσει δυνατὰ, δίνοντας ἔτσι εἶδησι ἐπὶν ἀγέλην τῶν φοράδων. Κ' ἡ φοράδες ἀπάντησαν στὸ χρεμετισμὸν τοῦ με δυνατὰ, τρομαγμένον χλιμντρίσματα...

Δὲν ἔπρεπε νὰ χάνουμε πειὰ καιρὸν. Ἄφρασα τὰ χαλινάρια τοῦ ἀλόγου μου καὶ ὄρμησα ἀμέσως κατόπιν τοῦ φεύγοντος Λευκοῦ Ἄλογου.

Τὸ λευκὸ ἄλογον πλησίασε τὶς φοράδες, τὶς ἐξεσήκωσε ὄλες μὲ τὰ δυνατὰ του χλιμντρίσματα, κι' ἔφυγον με τρομερὸν ποδοβολητὸ πρὸς τὸ δάσος.

Ἐτρέξαμε ὄλοι κατόπιν τους κι' ἀρχισαν τὸ πῖδ μανιώδες κυνηγητὸ μέσα ἐπὶ τρυγκάλα. Τὸ ἄλογόν μου, ὁ πιστὸς μου Μόρος, ἔκανε θαύματα. Ἐἶχε καταλάβει τὸ σκοπὸν μου κι' ἐκάλπαζε μὲ πείσμα καὶ λύσσα ὀπίσσω τῆς ἀγέλης.

Δὲν συνέθη ἴσως τὸ ἴδιον καὶ με τοὺς ἄλλους συντρόφους μου. Μερικὸν ἔξ αὐτῶν τὰ ἄλογα κουράστηκαν γρήγορα κι' ἀνεγκάστηκαν ἔξ τ.α. σταματήσαν.

Τὸν βουκόλον τῆς Ἰζολίνας κι' ἕναν ἀπ' τοὺς ἄνδρες μου, τοὺς τίναξε κάτω ἀπ' τ' ἄλογον γὰ τους μ' ἕνα τρομερὸν λάκτισμα, ὁ ἴδιος ὁ Λευκὸς Ἴππος τῶν λειμῶνων, πάνω ἐπὶ μαλασμένην του τρεχάλα. ὅταν θέλησαν νὰ τοῦ φράξουν τὸ δρόμον.

Ἐνας ἄλλος ἀπ' τοὺς ἄνδρες μου ἔπεσε ἀπ' τ' ἄλογόν του καὶ κυλιόσθη σ' ἕνα γκρεμῖον, ὅπου θὰ γινόταν κομμάτια, ἂν δὲν πρόφτανε νὰ πιασθῆ ἀπὸ ἕνα κλαδί καὶ νὰ ἐξανέθη ἐπὶν κορυφῆ τοῦ γκρεμοῦ.

Ἐταί ἔμειναν σιγά σιγά μόνος ἐπὶν τρομερὸν αὐτὸ κυνηγητὸ. Ἡ φοράδες εἶχαν τῶρα σκορπίσει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ. Μονάχα τὸ λευκὸ ἄλογον ἐβάδιζε πάντα ἐμπρός, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ δρόμον. Τὸ κυνηγούσα ἀρκετὴ ὥρα, μὲ πείσμα, μ' ἔ-

Τοὺς τίναξε κάτω ἀπὸ τ' ἄλογόν τους μ' ἕνα τρομερὸν λάκτισμα...

πιμονή, με μανία. Γιά μία στιγμή, μπήκαμε σ' ένα πολύ πυκνό μέρος της ζούγκλας, όπου κινδύνευα να σπάσω το κεφάλι μου πάνω στα κλαδιά των δένδρων, έτσι πομπρεχα φρεναισμένα. Οι άγκυραστοί κλάδοι έξ' αλλού, σχίζανε το πρόσωπό μου και το σώμα τού αλόγου μου κι' απέλιουσαν να μās τυφλώσουν, αλλά δεν στεκομαστέ μολαταύτα ούτε στιγμή.

Τέλος, αφήσαμε πίσω μας τ'ο πυκνό έδαφος και μπήκαμε τρέχοντας μέσα σέ μία καταπράσινη πεδιάδα. Ήταν ένας απ' τους άπέραντους Μεξικανούς λειμώνας, που νομίζεις πός δεν έχουν τέλος. "Ένας ώκεανός πρασινάδας απλώνονταν μπρός στα μάτια μου, μία γλοερή έκταση, που τελειωνε, θαρρείς, στό βάθος τού γαλαστού ορίζοντος!..."

"—Έμπρός, Μόρο! φώναξα στ' αλόγο μου, που άφριζε πεία άπ' τ'ο πολύ τρέξιμο. "Έμπρός!... Κουράγιο, Μόρο!..."

"Ο Μόρος δυνάμωσε τ'ο τρέξιμό του. Δεν τρέχουμε πεία, πετάμε. Φτερουγίζουμε και κερδίζουμε δρόμο. Δεν μās χωρίζει άπ' τ'ο Λευκό "Άλογο, παρά μικρή απόστασις. Λίγη προσπάθεια ακόμα και τ'ο προστάνω..."

"—Έμπρός...έμπρός, Μόρο!... φώναζω και τοιμάζω τ'ο θρόγγο γιά να τόν ριζώ στην κατάλληλη στιγμή.

Ξαφνικά όμως, γάτι τ'ο άκατανόητον και μυστηριώδες συνέβη. Τ'ο Λευκό "Άλογο τών λειμώνων χάθηκε άπ' τά μάτια μου, σαν ν' άνοιξε ή γή και να τ'ο κατέπιε!..."

Παρ' όλη τή σαστισμάρα μου, έσοφισα τά χαλινάρια τού Μόρου και τόν σταμάτησα άποτόμως. Τ'ο πιστό ζώο ήταν μουσεϊδί στον ίδρωτα και γεμάτο άφρός. "Έρριβα κατόπιν τ'ο θέλημα μου γύρω, γιά να δω τί είχε άπογίνει τ'ο Λευκό "Άλογο. Μά δεν φαινόταν πουθενά, λές και είχε διαλυθθί σαν καπνός!..."

Κι' όμως, ή πεδιάδα έμπρός μου και γύρω μου ήταν στραθή σαν θάλασσα. Ούτε ένα δένδρο. Ούτε ένας θράκος... Χλόη μόνον σαν θελούδιος τάπη, πρασινάδα άπέραντη, ατελείωτη..."

"Αργισα να τά χάνω. Τί είχε συμβή λοιπόν;

Τ'ο αλόγο μου φαινόταν τρομαγμένο, σαν να μωρίζονταν κάτι τ'ο άλλοκοτο.

"—Κάτι μυστήριο συμβαίνει εδώ! ψιθύρισα και αισθάνθηκα μία δυνατή ανατριχίλα σ' όλο μου τ'ο σώμα. Φοβήθηκα!..."

Ναι, φοβήθηκα εγώ, που τόσες φορές αντίκρυσα μπρός μου τόν κίνδυνο, που τόσες φορές αντίκρυσα τόν ίδιο τ'ο θάνατο, άταίσιο κι' αναπόφευκτο..."

Είχα πληγωθθί πολλές φορές σέ μάγες, τ'ο σώμα μου είχε γίνει κόσκινο από τις σφαίρες, είχα θρεθθί ναυαγός στη μέση τής άφρισμένης θάλασσας, είχα πέσει νεκρός σχεδόν σέ πεδιάδα συγκρούσεων, είδα κάποτε τριάντα κόνιες τουφεκιών να με σημαδεύουν και ν' αδειάζουν άπάνω μου τ'ο ζεστό τους μολύβι, κι' όμως ποτέ...ποτέ δεν τρώμαξα άποια αυτή τή φορα.

"—Κάτι τ'ο ύπερφυσικό συμβαίνει εδώ, μουρούρισα, κυττάζοντας τ'ο Μόρο, πουβεινε επίσης σήμε άπο τ'ο Μόρο.

Και γιάτι όχι, άγανώτα μου; Μήπως δεν διηγούτον τρομακτικά πράγματα γιά τ'ο ασύλληπτο Λευκό "Άλογο τών λειμώνων; Μήπως δεν έβεβαιώναν οι έντόπιοι, πός τ'ο Λευκό "Άλογο είνε ό ίδιος ό Διάβολος;

"Έμεινα έτσι άρεκτη ώρα, θυσιζόμενος στους πιο άλλόκοτους ουλλογισμούς. (Ο θρόγγος είχε ξεφύγει άπ' τά χέρια μου. Τέλος, συνήλθα κάπως κι' έσκαπα γιά να σηκώσω άπό κάτω τ'ο έρσογο. Σκύθοντας, είδα πάνω στη χλόη τά ίχνη, τά όποια είχε άφήσει φεύγοντας τ'ο Λευκό "Άλογο και μία σκέψι πέρασε από μυαλό μου: "Αν άκολουθούσα τά ίχνη αυτά ως τ'ο μέρος που χάθηκε, ως δια μάγειας, τ'ο σατανικό ζώο;

Ναι, δεν έπρεπε να διαστάσω. Και χωρίς να χάνω καιρό, έχάδιεπα τ'ο Μόρο και τραβώντας τον άπ' τ'ο χαλινάρι προχώρησα έμπρός.

Προχωρούσα, παρακολουθώντας τά ίχνη τού Λευκού "Άλόγου: τάνω στη χλόη, άσπευ άξάρια ό Μόρος μου χρεμίσιας ανήσυχα. Σήκασα τότε τ'ο θέλημα μου, κύτταξα έμπρός και είδα κατάληκτος, ότι σέ μικρή απόστασι, μία μαύρη γραμμιά διέκοπτε τήν πρασινάδα. Ήταν καμιά ρεμματιά, μέσα στην ό-

ποία είχε πηδήσει τ'ο Λευκό "Άλογο και είχαν εξαφανισθί. Χωρίς να διατάσω καθόλου πλέον, προχώρησα γρήγορα έμπρός. "Όσο προχωρούσα, τόσο διεκρίνετο πιο καθαρά τ'ο άνοιγμα εκείνο, ανάμεσα στο λειμών. Κι' όταν έφτασα τέλος κοντά, είδα, ότι ό λειμών χωριζόταν στό μέρος αυτό από μία σχισμή τού έδάφους, άπο ένυατό σεισμό προερχομένη. "Έτσι είχε άνοιχθί στό μέρος αυτό ένα χάσμα, τ'ο όποιο δεν μπορούσε να διεκρίνη κανείς από μακριά. Τ'ο χάσμα αυτό θα είχε βάθος είκοσι περίπου ποδών. "Ήταν άπότομο και μόνάχα ένα άλογο σαν τόν Λευκό "Άππο τών λειμώνων θα μπορούσε να τ'ο πηδήσει.

"Έτσι πεία ξεηγουόται τά πάντα και ήρθε ή καρδιά μου στη βέσι της. Τ'ο Λευκό "Άλογο δεν ήταν ό Διάβολος μεταμορφωμένος. Δεν είχαν εξαφανισθί μυστηριώδες φαινόμενα απλούστατα στό χάσμα αυτό, είχε πηδήσει στό βάθος του και είχε συνεχίσει τ'ο δρόμο του, γιά να ξεφύγη άπ' τ'ο έρσογο μου.

Τ'ο πήδημα τού Λευκού "Άλόγου στό βάθος τού χάσματος άπαιτούσε, άσφαλώς, έθρος κι' εύλιγισία. Κανένα άλλο άλογο δεν θα τολμούσε να κάμη ένα τέτοιο πήδημα..."

Στεκόμουν στην άκρη τού χάσματος, θυσιζόμενος στις σκέψεις μου, κατακουρασμένος κι' άποητοχρημένος. Τ'ο Λευκό "Άλογο τών λειμώνων, που τόσο είχε πηδήσει ή λατρευτή μου "Ιζαλίνα, μου είχε ξεφύγει τή φορά αυτή. Τ'ο να έπιχειρήσω να τ'ο κυνηγήσω, θα ήταν τρέλλα, γιατί θα βρισκόταν πλέον πολύ μακριά.

"Ο θυμός μου γιά τή άποτυχία μου δεν είχε πεία όρια. Αυσσούσα κυριολεκτικώς..."

"Άξαφνα, μία νέα συμφορα ήρθε να συμπληρώση τήν κακορούικία μου. Είχα κάμει τόσο δρόμο κυνηγώντας τ'ο Λευκό "Άλογο, ώστε μάτιαθα θα ζητούσα να γυρίσω μόνος μου στό κατάλυμά μου. "Ήμουν χαμένος, μέσα στην άπέραντη Μεξικανική έρημιά!... Και τ'ο χειρότερο, δεν θ' άργούσε να θραυδάση..."

Τί έπρεπε να κάμη πλέον; Τ' αλόγο μου ήταν κατακουρασμένο. Κάθε σκέψι γυρισμού στό χωριό, θα ήταν τρέλλα. "Έπρεπε να μείνω στό μέρος που βρισκόμουν, όσο να έξημερώση ή άλλη μέρα..."

"Η έξιμερα μου ήταν δενή, δεινοτάτη!..."

Πεινούσα και διψούσα τρομερά. Και δεν είχα ούτε να φάγω, ούτε να πιώ τίποτε. Νερό δε σ'α γύρω μέρη δεν ύπήρχε καθόλου. Και σ' αυτό τ'ο βάθος τής σχισμής τής γης, δεν ύπήρχαν επίσης παρά λίγη μονάχα λάσπη.

Τί θα γινόμουν όλη τή νύχτα κι' εγώ και τ' αλόγο μου, με τήν πεντα και τή δίψα που μās θασάνιζε;

Τ'ο τρέξιμο πούχαμε κάμει, μās είχε κατακουράσει και μās είχε στεγνωμένο τά χείλη.

"Αποφάσισα λοιπόν να έρευνήσω, μήπως εύρω νερό, έσ' όσον ήταν ακόμα καιρός, πριν πέσει μία καλά ή νύχτα. Κι' έπειδή δεν ύπήρχε γύρω καμιά πηγή, πήρα τήν άπόφασι να κατέβω στό βάθος τής σχισμής και να προχωρήσω έμπρός, μήπως εύρω έσο κι' έλάχιστο νερό, μέσα σ' αυτή.

Τ'ο κατέβασμα όμως στό βάθος τής άπότομης αυτής και θαθείας σούδας δεν ήταν εύκολο. Κι' έπειδή ήθελα να μην άποχωρισθώ άπ' τ' αλόγο μου, αποφάσισα να βαδίσω, κρατώντας τόν Μόρο άπ' τά χαλινάρια, κατά μήκος τής σχισμής, έσ' όσον μπορούσα να θλιέτω στό βάθος τής.

Ξεκίνησα άμέσως.

"Ο ήλιος έβενερε αυτή τή στιγμή στη δύσι του. Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνω καιρό.

Προχωρούσα σιγά-σιγά, κυττάζοντας προσεκτικά στό βάθος τού άνοιγματος εκείνου τού έδάφους, μά δεν έβλεπα ούτε σταγόνα νερού..."

Είχα αρχίσει πεία ν' απέλιζόμωαι. Τ'ο σκοτάδι έπρεπε τώρα γύρω μου σιγά-σιγά και μόλις ξεκίνησα έμπρός μου.

"Έκαμα τή σκέψι να γυρίσω πίσω, όταν άξαφνα μία κραυγή χαρδής ξεφυγε άπ' τ'ο στόμα μου. Σέ μικρή σχετικώς άποστασι έμπρός μου, όχι μέσα στη σχισμή τής γης, αλλά πάνω στον ίδιο τόν λειμών, είδα και να λάμπη σαν καθρέφτης.

"—Νερό!... φώναξα συγκινημένος.

Κι' ό Μόρος χλιμίντρισε τήν ίδια στιγμή ανήσυχα.

"—Νερό!... Νερό!... επανάλαβα, πλαταγίζοντας τήν ξερή άπ' τή δίψα γλώσσα μου.

"Έπεσε όπ'ο τ' αλόγο του και κυλιόσκη σ' ένα γκρεμό!..."

('Ακολουθεί)